

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Χριστούγεννα ζημέρωναν.

Κύ' ο φτωχός δο Κουροστόγλου, πρόδρυγας, μάλιστας επί τον Κοινωνιοπολέμων, είχε τρεις μέρες νά φάν.

Μόλις είχε βγει από τις φιλαξές της Θεσσαλονίκης όπου τον είχαν στήσει για κάποια επιτυχίαν στον ποδομάρτινο που έγινε στην... τοπέν ένος παραστάσης με τον τόρο, και ξέμπησε νά βοη τούς παλιούς των φίλων: "Εφράζε σ' όμια τα ζωγενιά και στα χειρά της παραβαδίσαις, μάλιστα δεν ουνάντησε κανένα. Τι νά ξηγαν; Μήποτε τοις πάσσανε τη δράση τους σ' αύλας πόλεων..."

"Ετοις, χωρίς φίλων, χωρίς πεντάρια στην τοστή, χωρίς στέγη και χωρίς ήλιδα, με μιαν γραμματική σεντόρια στην φυγή, στό στομάχι μας στις τοστές του, τί δινάριαντας στο δινάτηρος δο Κουροστόγλου:

"Έπρεπε νά ζηση... Αλλά νά ζηση, πάτη;

"Αποράσθε λοιπόν νά βγάλη τό φυτό των τίμων, μάλιστα δεν μπορείται νά ζητησε νά τού δώσουντε νά πουλήση μερικές έφημεριδές.

ρούνε νά τό βγάλη μ' αύλων τρόπο, πουλήση μερικές έφημεριδές.

Έλα διούς που πάτησε κάπια μεγενότων μ' ή έφημεριδές δεν ζητητούσταν!

Πήδησε καπτόνια νά ποιήση πορτοζάλια. Μά έπιασε κρύο φοβερό καθ' χρόνον περιμπότερο όπως ξέβλεπε τά πορτοζάλια.

"Λογισε τότε νά φένη λίγα κάστανα, μά τον τ' απατέων μερικά χαμινά...

Καί έποι θερήσε παραμονές τον έσφραν, χωρίς τενάγα στην τοστή. Μέσα τό στομάχι του σχιζόταν άπω την πενήν... Τί νά κάνη;

Δεν τού ξέμενε καταφίγιο, κακιών μάλιστα έπλιδα για τις γιορτές, παρά ή.. φιλαξές. Έκτι τουλάχιστον ήτησε ένα προβόλιο του μά καραβίνα φάι. Και μάλιστα τούρα τά Χριστούγεννα κάπια θέξανε κι' ή φιλανθρωπία...

Τρόφιμης λοιπόν μάια και διού για τις φιλαξές.

— Απαγορεύεται! τού είπε ο σοροπός. Τι θέλεις;

— Νά μπα στη φιλαξές.

— Είχες κάπιει κανένα ξηγλιάμα;

— Οζι.. Απεντίας ξηγα, απέτις τις μέρες, τίμα πολύ. Άλλα πεινάνω... Αν δέν μου άνωντες, θύ μετάνω από την πεινά.

— Πέθνετε, μά σού άφετε, Ούτι δέν είνε τινόλι νά μητής στά καλά καλύμνεια.

— Αν άναπτε τόν Θεό, άμήστε με!

— Αδίνωτα! Ηγάνωνε νά έγκληματισης πρότια μ' ξεπιάτη η ίδια σε βάλωντες μέσα.

— Απελπισμένος ή ζ. Κουροστόγλου, έφηγε. Ό δρόμος, τά σύστια, τά τρώμα στριψαγγούζαν μπρός του. Τι νά κάνω! Νά πάν στην θύλασσα, νά πέση νά πνιγη; Μά πάλι, τέτοια μέρα!.. Νά ξέλιν κανένα πορτοζόλι; Μά σήμερα πούς ξέρει κοριμάτα στη Θεσσαλονίκη... Κρίστι γενινή...

Αντή τη συγκινή ένα απότομο περνούσε από μπρός του. Κι' μάστος μάιδικα μεγαλοφρήνις κατέβηκε στό ματάλ τον Κουροστόγλου.

Ο κ. Διευθυντής της "Πανελλήνιον Τραπέζης".

— Σωφρό, φύρναξε, έλα δω.

— Αμέσως.

— Θέλεις νά κερδίσης έκαπο διαμάζε;

Ο σωφρένιος στάζει τα ζάλια του. Τό δεξιόστοιπο του, τά γιλασμένη σύνηα του, τά στραβωτάτη μένια τον πατούτσια, τό καλέλιο τον, πού ήταν γιαρίς πορδέλια κι έτομάτησε πά φηγη, μά Κουροστόγλου τόν ειπτώδισε :

— Γιά, ξέρως έδω, τον είπε. Μή μέ βλέπεις έτσι. Είμαι Γερονομιατής ή όχι. Ουζόδις, κι' έχω στοκηνατίσει 5.000 δραχμές νά φάω, στό πο μερύγιο ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης μ' αώτα τά φωνή, όπως είμαι και βρίσκονται.

— Α! καταλαβαίνω! είτεν δο σκωφέο, δο οποίος θά ξέρεις ως φαίνεται, από τέτοιες ιδέες. Πολλή καλή ίδεα, μόνον πού διάλεξε τέτοια μέρα...

— Καί σε πού έχωνο δελειείς νά σέ πάω;

— Πάμε στο «Μεντιτερανέ». Απάνω πού έχει και τάμπλι—ντράμπι.

— Πήγανε στο «Μεντιτερανέ».

Σάν έφτασαν έκει κατέβηκε πρόποδας δο σωφρένιο.

— Στάσου νά σέ διενιστώνω, είτε και προσώρισης μέσα στο ξενοδοχείο. Είτε στο Διευθυντή ήτη ένας μεγάλος και σπουδαίος γερονομιατής οποιουδήποτε στο ξενοδοχείο του κι' ο διευθυντής έξλεγε το μάτι πονηρό και λέγοντας :

— Καταλάβα, Ρεζίλια μά για τό ξενοδοχείο μας...

Κύ αύριος θέστενται νά ιπταμετή τον Κουροστόγλου. Τού δώσανε θέση στην καλύτερη μεριά, δια τη γραμμόν παρέβασε τά πού έκλεκτά φαγητά και προσάπια από τις καλύτερες μάρκες, κι' ο διευθυντής γιορτίστηκε στ' αύλα τουτέλαια, δινών οι πελάτες ξέμεναν μ' άνοηγκο τό στόμα, τούς έλεγε κοριμά στ' αύτη :

— Σέρετε; Είναι ένας σπουδαίος γερονομιατής και στοιχημάτισε νά φθη νά φάν έτσι!

— Α! Α! Α! Καταλάβαμε! "Ελεγαν οι πελάτες.

— Αλλώστε πώνεται πώς δέν είνε άνθρωπος κονύς, παρ' όλα τά παλιόροδην όπου φρει, είτε ένας τρατεύτης.

— Εγει σίζ! Πρόσθισες κι' ένας έμπτορος νεωτερισμών πού έτοιμογενής έβει μέ την κυρία του.

— Ενας Δήμαρχος γονδόβος μάλιστα από μά επαρχία της Μακεδονίας, πού έχανε τόν ξερόν, γιά νά μη φανη πώς απέτις...

— Καλέ, έγα από τόν τένη...

— Τόν ξέρετε; Ρότησε διευθυντής.

— Οποιος σέ βλέπει, Αντόδι είνε και μέ βλέπεις. Αντόδι είνε και

— Απαγορεύεται!...

πλούσιος πολύ. Έκατοντάδια όχει στις Τραπέζες!...

— Αλήθεια; Ρώτησε ό τραπεζίτης.

— Μά τι φέματα!...
Έντοματαξδόγιον έτρωγε, ξανε, πήρε φρούτα και στο τέλος ζήτησε κι' ένα πούρο, μαρκα πρώτης τάξεως. Ο Διευθυντής τοι ξενοδοχεύον δύο καθηγόντες, μή γνωρίζοντας πᾶς νά τον εύχαριστην.

— Τόδιασμό, παρακαλώ! Φόνταξε οξαφνα ο Κουροκτόδογλου.

— Αμέεεεεέως!...

Καί τοι πήγα τό λογαριασμό μέσα σ' έναν απόμενο δίσκο. Ήσαν όλα δύο, χωρίς τό ποδό-μπασό τῶν γραφονιών, δραμμές 175.

— Τὸν κύριο Διευθυντή νά φοντάξετε, παρακαλώ, είτε ο Κουροκτόδογλος.

Ο Διευθυντής κατέθυσε γεμάτος μειδάματα και υποκλίσεις.

— Ακούστε κύριε, νά σᾶς πᾶ, καί τού σάς ένδωμαρέστε. Δέν είμαι Γερονιαστής. Δέν έχω στογραφίατα μὲ κανένα. Μὲ λένε Κουροκτόδογλον καὶ κατάγομαι από τὴν Κονσταντινούπολη. Είμαι πορφύρης ἀδελφός. Δέν έχω ούτε μια πεντάρα στὴν τούτη μου. Θὰ πέτωνα τῆς πείνας!... Πήγα νά μπω μόνος που στη φύλαξη, μά ιοῦ είπανε τῶς δέν είμαι δεκτός, τότε δέν έγραψατο!... Τί ἄλλο έγκλιμα νά έχωνα; Ήσθα νά φάω τζάπτα, καὶ νά γροτάσω κι' έγω, σάν Χριστιανός Χριστούγεννα. Φοντάξε τόρα τὴν απόντωμα νά με πάρε φαλάκη!

— Έξοχα!... Έξοχα ίποτορίνεστε! είτε γελώντας ο ξενοδόχος.

Κι' όλοι οι πελάτες γέλασαν, θυμάζοντας τὸν κ. Γερονιαστή:

— Μά είνε εινενέστατος!...

Τί ξέντων!... Τί ανεψιασθόδι!...

Ο Κουροκτόδογλον θώραξ οργισθείσας γιατί δέν τὸν πιστεύανε.

— Δέν έχω, σου λέω, νά πληρώσω. Ειδοποίησε νά μὲ πάνε φιλακή! φόνταξε στὸ Διευθυντή τόδι ξενοδοχείον.

— Δέν πειράζει, τοῦ ἀποκρινότας ο ξενοδόχος, ἀπό σένα δέν τὰ χάνονται.

— Μά είμαι ένας λωποδότης!

— Έξοχα!... Έξοχα!... φοντάξε οι πελάτες.

— Μά θέλω νά γίνω, είτα!...

Και πῶς νά γίνω, δέν δέν πάω φιλακή;

— Φεύγα.

— Δέν μοι ζητάτε τὰ λεπτά;

Τότε δὲ κ. Τραπέζης σηκώθηκε, ἔβγαλε μια πορτοφόλια μεγάλη σάν βαλίτσα και για νά περιποιηθῇ τὸν πλούσιο γερονιαστή—ποιός έχει, διος νά καλλιενθῇ και νά καταβέσῃ τὰ έκατοντάδια τον και στὴν ίδιη τὸν Τράπεζα—είτεν ἀποτενόμενος στὸν ξενοδόχο :

— Άκοντα νά σου πᾶ... Ο κύριος Γερονιαστής είτε τὸ στοιχία μαζί που. Κατά συνέταιρος έχασα και πέτετε πάλιρρωτο δύλα τὰ ξεδού έγω!...

Κι' έδοισε ένα πεντακοσάριο για νά τού φέροντα τὰ σέστα.

— Πηγαίνετε τώρα ν' ἀλλάξετε, είτε στὸν Κουροκτόδογλον δινυτά, για νά άκουστον δύοι, δέν έχει μεγάλες σερέσεις, κι' ἀλλάτε τὸ βράδυ, που σᾶς περιμένω, στὶ Λέσχη τῶν Μικρασιατῶν, νά πιστεύετε ένα Χριστούγεννατό λιχέρ!

Καὶ τὸν έδωσε τὴν κάρτα του.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΥΡΓΟΣ

Διευθυντής τοῦ 'Υποκατασθήματος τῆς Πανελλήνιου Τραπέζης
ἐν Θεοσαλονίκῃ

Ο κακώμοιρος δι Κουροκτόδογλου δέν ηγερε τί νά πῆ κι' αὐτός. Βγάζοντας λοιπὸν τὸ κατέλλο τον και χαρετάντας δύοις, βγήκε ἀπό τὸ «Μεντιτερανέα σκυρτός», κι' απέτιπομένος.

— Σ' εἶναριστώ, Χριστέ μου! έλεγε.

Δίνεις ήμερες ἀργίτερα δι Κουροκτόδογλου, για νά τὸν συλλάβουν ἐπά τέλους, και για νά δαμάσῃ και τὴν πεντά του, ἀναγράστηκε νά κλέψη δύο κουλουράκια τῆς δουζμῆς ἀπό ἓναν πλανόδιο κουλουράκι!!!...

Κι' έτοι, ἐπά τέλους, έξασφάλισε στέγη και τροφή στὴ φύλακή.

Και τὸ Νέον 'Ετος θύ τὸν εἴριστε... οπότροφο τοῦ Κράτους!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Υπάρχουν πνεύματα ίκανα για κάθε άνορσία και υπάρχουν άνορσίες για δύλα τὰ πνεύματα.

— Οι καλύτεροι γιατροί είνε η ησυχία και η ευθυμία.

ΜΙΑ ΙΠΠΟΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Κάθε μέρα, μόλις έγλυτσαράσσε, ή ώραια πριγκίπισσα Γιού δηγανεί μονάχη, καθάλλα στ' ἀλογο της, από τὸν ποργο τοῦ πατέρο της, και χωρίς κανέναν ἄλλον ἀπόλουτο, τραβούσε για τίς καθαρίσεις τὸν Αλπειον, όπου κινηγόνδος πέρδισες καὶ λαγούς.

Ο πατέρος της ἀνησυχούσσεις για τὴν ἀνημραία τῆς κάρης του και δέν έπανε νά τις θιμέψῃ τοὺς κανδύνους που διέτρεψε.

— Λέν φοβάσαι, κόρη μου, νά πηγάνως μόνη σου σ' αὐτή τὴν ίηκα μέσα στοὺς ἀγρούς που σα στις ἐρημές;

— Άλλά ή ποτέλλα τοῦ ἀποκρινούνται μὲ θάρρος:

— Μήν ἀγηνής για μένα, πατέρα. Ή φοράδα μου τρέχει σαν αστραπή κι' ἔχω μάτι ἀπότομο. Μένε ηδογο...».

Μή αύγη, ή ώραια καβάλλαμπα περνούσε ἀπ' τὸν πόργο τοῦ βαρδού Μπαραζάνη, ποὺ τὸν έλεγαν Μάνθο 'Ιππότη για τὴν μελαχρημήν του.

Την ίδια στιγμὴν άνοιξε η βαρεῖα σιδερένια πόρτα τοῦ πύργου και βρήκε ἀπό μέσα ο Μάνθος 'Ιππότης ποὺ τὸν ἀπολογούσσαν έφτα τούτοτε.

— Πριγκίπισσα, τῆς είτε σπασταδόντας ἀπότομα τὴ φοράδα της, τρία χρόνια σὲ βλέπω νά περνάει προ πρότοις από τὸν πόργο που και τρία χρόνια λεόντιο ἀπ' ἀράτη μάτι σένεα... Θέλει ή ώραια πριγκίπισσα Γιού νά γίνει γνωρία τοῦ βαρδούντος Μπαραζάνη;

— Ή χαίρων τὸν κύπταξε περιφερταίκαι και τοῦ ἀπάντησε μ' ὁργή :

— Έγω νά γίνω γνωρία σὲνεα; Ποτέ! Ο ίππότης τὴν έζωταξε μὲ μίας καὶ διάταξε τοὺς ἀπόλουτους τον νά τὴν τράσονται. Μά ή ώραια πριγκίπισσα, ἀπόδητη διως ήταν, θύμηρος μέσον απάντων τους. Μὲ ἔφτα μέτανοτες σπαθεῖς οι ἔφτα ἀπόλουτοι τοῦ βαρδούντος ἔπεσαν κάτω νερού, κι' έκιναν τόρα οι δύο τοὺς για τὴν μετρημόνιν.

— Άλλά τη στιγμὴ ποὺ ή Γιού είχε χτυπήσει τὸν έδρομο, τὸ σπαθί της κομματιδότης περιφερταίκαι, τοῦ διάρκης και τοῦ προμερόδεις.

— Γιατί τρέμεις, πριγκίπισσα; Γιατί τὸ χέρι σου καίει τόσο πολὺ;

— Σιωπή! τοῦ είτε κι' έπλευσε τὸ στόμα του μὲ τὸ δάχτυλο της.

Στὸ μεταῦν ή γοηνί βαρώνι Μπαραζάνη, βλέποντας πὼς ὁ γνώστης της ἀγούσθε νά γνωστή, ἀνησυχεῖσε και βγήκε νά ίδη τὶ συμβαίνει. Μόλις ἔφτασε στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς κι' εἶδε τὸ γνώ της ἐξαπλωμένον νερού δίλτα σ' ἄλλα ἔφτα ἄργυρα κοριά παλλαρκούδιν, ανέλιψε σὲ δάκρυα και κλαύσαται.

— Επειδή διάταξε τοὺς ἀπόλουτούς της νά σκάψουν ένα λάσκο

βαθή και νά θάνατον τὸ Μάνθο 'Ιππότη.

— Επειτα η γοηνί βαρώνων έδουσε διαταγή νά κόψουν χλωρίδια λουλούδια και νά τα φτιένουν ἀπάντων στὸ χώμα, γύρω ἀπό τὸν τάρο τοῦ γνωστοῦ.

— Οταν έγινε κι' αὐτό, ή ἀπαγγηγόρητη μπτέρα έχισε στὸ λουλούδια ηνα δηλητήριο ποὺ είχε μέσα σ' ένα μπουζάλι τον για νά πεθάνει.

— Την άλλη μέρα τὸ πρώτη ή Γιού, ή δυοιαί οι δύη τη νότα δὲν είχε κουμπίνη, πήγε νά προσεγγίσῃ στὸ μέρος ποὺ είχε βάγει μὲ τὸ αἷμα δύτη άνθεώπων. Παραξενεύτηκε θνως πολὺν βλέποντας τὴν περιέργεια, έχογε ένα και τόρειε μετά την μετά την.

— Αμέσως θνως ένα κόμα σήματος πετάγηκε ἀπό τὰ ρούσινά της κι' ώραια κόρη έπεισε νερού.

— Κι' έτοι τελείωσε ή αγάπη τοῦ Μάνθου 'Ιππότη και η ζωή της ώραιας πριγκίπισσας Γιού.

ΤΣΙΑΜΠΙΟΛΙ

